

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Dáskové v právní věci žalobce **Ing. F. K.**, zastoupeného Mgr. Miloslavem Čejkou, advokátem se sídlem 602 00 Brno, Šumavská 31a, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru životního prostředí, se sídlem 601 82 Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2009, č.j. JMK 49592/2009, sp. zn. S-JMK 49592/2009 OŽP-Pol,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 26. 8. 2009 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2009, č.j. JMK 49592/2009, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí ze dne 12. 1. 2009, č.j. MUBR 1950/2009, o povolení užívání stavby (kolaudační rozhodnutí).

Žalobou je napadeno rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2009, č.j. JMK 49592/2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 12. 1. 2009, č.j. MUBR 1950/2009 (kolaudační rozhodnutí, které bylo vydáno k návrhu

žadatele Zemědělské vodohospodářské správy, oblast Povodí Moravy a Dyje o povolení trvalého užívání stavby „Závlaha Podivín – Lužice, 3. stavba“. Jednalo se o stavbu realizovanou na základě pravomocného stavebního povolení vydaného dne 6. 3. 1978.

Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě usnesením ze dne 8. 7. 2010, č.j. 31 Ca 135/2009-93, tak, že žalobu odmítl. Ve svém usnesení dovedl, že žalobci nesvědčí postavení účastníka kolaudačního řízení dle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. o územním řízení a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) účinném do 31. 12. 2006, ani dle ust. § 78 odst. 2 tohoto zákona. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v Brně svým rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, č.j. 2 As 89/2010-146, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně jako soudu I. stupně s tímto právním závěrem:

Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v rámci kolaudačního řízení vedeného správním orgánem I. stupně i v řízení odvolacím bylo s žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení. Okruh účastníků kolaudačního řízení vymezovalo ust. § 78 odst. 1 stavebního zákona tak, že jimi jsou stavebník, vlastník stavby, uživatel a vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že pokud žalobce je vlastníkem pouze sousední nemovitosti a nikoliv nemovitosti, na níž se nachází kolaudovaná stavba, nemůže být účastníkem kolaudačního řízení ve smyslu ust. § 78 odst. 1 stavebního zákona, neboť jeho práv se kolaudační rozhodnutí týkat nemůže. Dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí aktivní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.

Tento názor však Nejvyšší správní soud nepřevzal, připomněl, že správní orgány se žalobcem jako s účastníkem jednaly a jakkoli tato skutečnost nemůže sama o sobě založit jeho aktivní legitimaci (viz rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2003, č.j. 7 A 56/2002-54), implikuje to oprávněnost tvrzení žalobce, že je vlastníkem nemovitostí zastavěných předmětnou stavbou. Dále konstatoval, že je-li namítána nezákonnost kolaudačního rozhodnutí s odkazem na fakt, že stavba se nachází na pozemku osoby, která s její existencí nesouhlasí, nemá tato námitka v kolaudačním řízení již místa, nemá to žádnou spojitost s otázkou aktivní legitimace takové osoby. V řízení před krajským soudem nebylo najisto postaveno, zda je žalobce vlastníkem pozemků sousedících s kolaudovanou stavbou nebo pozemků, nacházejících se přímo pod ní. Předložený soudní a správní spis, s jejichž obsahem se Nejvyšší správní soud seznámil, na tuto otázku jednoznačnou odpověď taktéž nedávají. Lze proto konstatovat, že závěr krajského soudu o nedostatku aktivní legitimace žalobce ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. je předčasný a napadené usnesení tedy z tohoto nemůže obstát. I za situace, kdy by žalobce byl vlastníkem pozemků pouze sousedících s kolaudovanou stavbou a nespadal by tak do okruhu účastníků kolaudačního řízení, však bylo povinností krajského soudu posoudit jeho případnou aktivní legitimaci k podání žaloby ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s.ř.s., což neučinil. Vycházel-li krajský soud při posuzování žalobní legitimace pouze z ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a zcela bez povšimnutí ponechal možnost či nemožnost aplikace § 65 odst. 2 s.ř.s., je jeho usnesení o odmítnutí žaloby nepřezkoumatelné.

Žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s.ř.s. je založena tvrzením o porušení hmotného práva, byť i tím, že k tomuto porušení došlo nepřímou, cestou porušení procesních předpisů. Naproti tomu žalobce, který není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s.ř.s., nicméně může žalovat podle § 65 odst. 2 s.ř.s., a to tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. I tento účastník řízení má právo na to, aby o jeho žádosti bylo vedeno řádné řízení s dodržением všech procesních pravidel.

Žalobce ve své žalobě především namítal, že se žalovaný nezabýval řádně jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání ze dne 4. 2. 2009, které bylo doplněno dne 19. 2. 2009, když na některé z nich vůbec neodpověděl a na některé odpověděl toliko velmi vágně, či je rovnou zamítl, s čímž ovšem žalobce nesouhlasí. Kolaudační řízení bylo zahájeno na nepravdivých skutečnostech, a to především v tom, že pozemky určené k trvalému záboru, byly smluvně převedeny do vlastnictví Oblastní státní meliorační správy Brno. K takové skutečnosti do dne podání žaloby nedošlo, neboť předmětné pozemky jsou stále ve vlastnictví jednotlivých vlastníků a ČR – Zemědělská vodohospodářská správa s nimi nakládá neoprávněně. Žalovaný se k této námitce nevyjádřil a nevypořádal se s ní. Jedná se o pozemky nacházející se v katastrálním území Velké Bílovce jako pozemky p. č. 2225/35, p. č. 2225/38 a dále pozemky vedené ve zjednodušené evidenci – parcely původně pozemkový katastr p. č. 2232/1, p. č. 2232/2 a p. č. 2426/3, nebyly nikdy vyňaty ze zemědělského užívání ve smyslu rozhodnutí Okresního národního výboru v Břeclavi č.j. Zem 1109/80-201/1/Pa ze dne 20. 10. 1980, rozhodnutí ONV v Břeclavi č.j. Zem 798/80-201/1/Pa ze dne 22. 7. 1980 a předchozího souhlasu s trvalým a dočasným odnětím zemědělské půdy Ministerstva zemědělství a výživy ČR ze dne 4. 11. 1975, č.j. 807/73-V/2, neboť ty v nich nejsou vůbec uvedeny.

Žalovaný tak nerespektoval jednu ze zásadních podmínek pravomocného povolení stavby ze dne 6. 3. 1978 vydaného ONV v Břeclavi, odborem vodního a lesního hospodářství, a to podmínku č. 4 uvedenou na str. 15 předmětného povolení. Podmínka zněla, že v případě, že se investorovi nepodaří získat potřebné nemovitosti nebo práva k nim dohodou, požádá investor příslušný stavební úřad o provedení vyvlastňovacího řízení a vydání rozhodnutí o vyvlastnění nemovitosti nebo o zřízení věcného břemene k nim. Doposud tak investor Zemědělská vodohospodářská správa, Oblast povodí Moravy a Dyje, se sídlem Brno, dosud neučinil.

Dále žalobce namítal, že odvolání ze dne 15. 5. 2007, č.j. JMK 48276/2007, kterým zrušil rozhodnutí Městského úřadu v Břeclavi, odboru životního prostředí ze dne 31. 1. 2007, č.j. MUBR 7185/2007 nebylo dosud oznámeno zveřejněním na úřední desce všem účastníkům kolaudačního řízení, a nenabýlo tudíž právní moci, tzn. že celé navazující řízení je neplatné. Žalovaný nesprávně posoudil předloženou dokumentaci ke kolaudaci stavby „Závlaha Podivín – Lužice, 3. stavba“ se závěry místních šetření, žádost investora o kolaudaci a nesprávně konstatoval, že tato stavba je provozuschopná. Chybně vyhodnotil hledisko širšího vodohospodářského zájmu a rovněž nesprávně vyhodnotil předložené doklady, vyjádření a posudky orgánů a organizací. V rozporu s platnou právní úpravou nevzal náležitě v úvahu námitky, připomínky a požadavky účastníků řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 10. 2009 uvedl, že důvody, které žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí jsou uvedeny v odůvodnění tohoto rozhodnutí. K jednotlivým bodům žaloby odkázal krajský úřad na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu. K žalobě uvádí:

Žalobce nespecifikuje žádnou konkrétní námitku, kterou by se žalovaný nezabýval. Námitky účastníků řízení vznesené v průběhu řízení vodoprávního orgánu I. stupně byly řádně vypořádány a odůvodněny, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného. Z těchto důvodů také bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

K námitce žalobce, že žalovaný nerespektoval podmínku č. 4 uvedenou na str. 15 pravomocného povolení stavby ze dne 6. 3. 1978, jež obsahovala postup pro případ, že se investorovi nepodaří získat potřebné nemovitosti nebo práva k pozemkům týkající se

předmětné stavby bylo uvedeno, že požádá investor příslušný stavební úřad o provedení vyvlastňovacího řízení a vydání rozhodnutí o vyvlastnění nemovitostí nebo o zřízení věcného břemene k nim. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že námitky a požadavky vztahující se k majetkoprávnímu vypořádání pozemků, na nichž je stavba zrealizována, nemohou být podmínkou kolaudace stavby a jsou námitkami týkajícími se věci občanskoprávní povahy, do kterých není vodoprávní úřad oprávněn zasahovat. Vztahy vlastníků pozemků s vlastníky staveb na nich vybudovaných řeší v případě nedohody ustanovení občanského zákoníku. Uplatňování dalších požadavků týkajících se stavebního povolení až při kolaudaci stavby je pro takové případy nepřijatelné. Vzhledem k datu vydání stavebního povolení pak není ani možné uplatnění mimořádných opravných postupů. Dále v této podmínce nebyl uveden termín pro splnění uvedené podmínky, takže z ní nelze dovodit, že ke kolaudaci musí být všechny majetkoprávní vztahy k pozemkům dořešeny.

K námitce žalobce, že pozemky určené k trvalému záboru byly smluvně převedeny do vlastnictví Oblastní státní meliorační správy Brno tak k tomu uvádí, že tato námitka se vztahuje k majetkoprávnímu vypořádání pozemků dotčených stavbou, jež je věcí občansko právní povahy, do které není vodoprávní úřad oprávněn zasahovat. Taktéž k námitce žalobce, že předmětné pozemky citované v žalobě nikdy nebyly vyňaty ze zemědělského užívání ve smyslu rozhodnutí ONV Břeclav ze dne 20. 10. 1980 a následujících, k tomu uvádí, že žalobcem namítaná skutečnost, týkající se výše uvedené problematiky měla být řešena v rámci stavebního řízení, které kolaudaci stavby předcházelo. Z tohoto důvodu nebylo posuzování této skutečnosti předmětem kolaudačního řízení.

K poslední námitce, že rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2007, č.j. JMK 48276/2007, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu v Břeclavi, odboru životního prostředí ze dne 31. 1. 2007, č.j. MUBR 7185/2007 nebylo dosud oznámeno zveřejněním na úřední desce všem účastníkům kolaudačního řízení a nenabylo tudíž právní moci, tzn. že celé navazující řízení je tak neplatné, žalovaný uvedl, že všem účastníkům odvolacího řízení bylo rozhodnutí doručeno do vlastních rukou a v současnosti je již pravomocné.

Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k tomuto vyjádření velmi podrobně uvedl celou historii zabírání jeho pozemků a pozemků ostatních vlastníků pro vybudování vodního díla. Z celého rozsáhlého podání vyplývá, že vlastníkem předmětných pozemků, jichž je nyní vlastníkem, byla jeho matka, ale pozemky byly v užívání JZD Velké Bílovice a celé řízení ohledně zabírání pozemků pro předmětnou stavbu nebylo vedeno s vlastníky pozemků, ale pouze s uživatelem stavby a uživatelem pozemků, tj. JZD, v čemž spatřoval velkou nespravedlnost, neboť vlastníci pozemků neměli v tehdejších dobách budování socialismu žádná práva k těmto pozemkům a nemohli žádným způsobem zabránit k nakládání s nimi. Dále popisoval celý postup jednání s příslušnými úřady, které později rozhodovaly ve věci až byl již žalobce vlastníkem pozemků, které se nacházejí pod budovaným vodním dílem. Je prakticky vlastníkem pozemků, ale kolaudačním rozhodnutím jeho vlastnické právo bylo dotčeno, neboť pozemky, které vlastní, nemůže řádně užívat, respektive je nemůže užívat vůbec. K vyrovnání nějaké úhrady za pozemky přes mnohá jednání nedošlo. Je toho názoru, že má právo vlastnit své pozemky jako pozemky zemědělsky bonitní a ne pozemky stavbou vodní nádrže znehodnocené, kdy jejich užívání je mu navíc, jako oprávněnému vlastníkovvi, zcela znemožněno. Na žalobcových pozemcích byla vybudována vodní nádrž a než byla tato stavba vybudována, byly hodnoceny jako druh pozemků role, vinice a pastviny. Po vybudování vodní nádrže klesla jejich „bonita“ na úroveň vodní plochy, čímž došlo ke znehodnocení předmětných pozemků a k radikálnímu snížení jejich ceny. To, že je vlastníkem pozemků,

doložil výpisem z katastru nemovitostí, prokazujícího stav evidovaný k datu 10. 8. 2010 – list vlastnictví 5943 k. ú. Velké Bílovice. Zde jsou zapsány, kromě jiných, parcely č. 2225/35, 2225/36, 2225/38 vodní plocha a z tohoto výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že jsou pozemky vedeny ve dvou číselných řadách a původní parcela č. 2232/2 je nyní parcela č. 2225/38 a původní parcela č. 2232/1 je nyní parcela č. 2225/35. Z výpisu z katastru nemovitostí z části E – nabývací tituly a jiné podklady vyplývá, že žalobce nabyl předmětné nemovitosti (i ostatní parcely tam uvedené) darovací smlouvou V12 4045/1997 ze dne 11. 12. 1996 a kupní smlouvou ze dne 27. 12. 2006. Právní účinky vkladu nastaly v prvním případě ke dni 13. 1. 1997 a v druhém případě ke dni 27. 12. 2006. Dále doložil další výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 19. 3. 2009 – LV 5943, že parcela č. 2225/35 o výměře 2.654 m² je označena jako vodní plocha a parcela č. 2225/38 o výměře 444 m je ostatní plocha. Dále v tomto výpisu z katastru nemovitostí se nachází zapsané parcely č. 2232/1 o výměře 1.067, p. č. 2232/1 o výměře 471 m² a p. č. 2426/3 o výměře 2.036 s poznámkou, že se jedná o původní katastrální území. Z výpisu vyplývá, že došlo ke změně číslování parcel. Tuto skutečnost doložil dále dalším výpisem z katastru nemovitostí vyhotoveným k datu 25. 11. 2002 se stejnými údaji, ale došlo ke změně označení listu vlastnictví, kde je již uvedeno číslo 4954.

Krajský soud v Brně při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění – soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a přezkoumal napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Protože jeho předcházející rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud a vrátil mu věc k dalšímu řízení, byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

Proto zdejší soud ve věci nařídil jednání, na kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích, vyjádřeným v písemných podáních. Ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. pak soud postavil najisto, že žalobce je legitimován k podání žaloby, jak vyplývá z listin týkajících se vlastnického práva k pozemkům nacházejícím se ve vlastnictví žalobce, které byly předmětnou stavbou dotčeny. Soud z výpisu z katastru nemovitostí (z listu vlastnictví č. 4954) zjistil, že je zde evidována parcela č. 2225/38 o výměře 444 m² se způsobem využití vodní nádrž umělá – druh pozemku vodní plocha a vlastnické právo svědčí žalobci Ing. F. K. Platnost tohoto zápisu byla zjištěna k 9. 7. 2012. Z téhož listu vlastnictví svědčí vlastnické právo žalobci k parcelnímu číslu 2225/35 způsob využití vodní nádrž umělá, druh pozemku vodní plocha o výměře 2.592 m. Ze souhrnného výpisu listu vlastnictví 4954 bylo zjištěno, že žalobce je vlastníkem parcel č. 2225/35, 2225/36 a 2225/38. Přesto, že správní spis žalovaného neobsahuje jednoznačné údaje o vlastnictví pozemků žalobce, soud dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou dostačující k tomu, aby vlastnické právo k pozemkům, nacházejícím se pod vodním dílem, které bylo kolaudováno rozhodnutím správního orgánu I. stupně, tj. rozhodnutím Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí ze dne 12. 1. 2009 pod č.j. MUBR 1950/2009 a napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2009, č.j. JMK 49592/2009, prokázaly vlastnické právo žalobce, jak tvrdil v žalobě.

Na základě tohoto zjištění dospěl soud k závěru, že žalobce jako vlastník pozemků, na nichž se nachází kolaudovaná stavba, je účastníkem řízení o kolaudaci stavby ve smyslu zákona č. 50/1976 Sb. (starý stavební zákon), kterým se řídí ještě kolaudace v projednávaném případě. Podle § 78 odst. 1 výše citovaného zákona účastníky kolaudačního řízení jsou

a) stavebník,

- b) vlastník stavby,
- c) uživatel, je-li v době zahájení řízení znám,
- d) vlastník pozemků, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno.

Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s.ř.s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo. Ustanovení § 65 až 67 s.ř.s. poskytují žalobní oprávnění každému, kdo tvrdí, že jakýmkoliv rozhodnutím správního orgánu byl dotčen na svých právech. Jen takového vymezení zajišťuje beze zbytku naplnění požadavku Listiny a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobní legitimace, tedy právo na přístup k soudu, musí být totiž založena již samotným tvrzením. Nelze ji koncipovat tak, že právo na přístup k soudu se bude odvíjet od toho, zda někdo byl na právech zkrácen nebo ne; to může být zjištěno až po provedení řízení a vyjádřeno teprve rozhodnutím soudu o věci samé. Žalobní legitimace ve správním soudnictví je svázána stvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. V duchu tohoto výkladu (rozšíření senát NSS č.j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008) je nutné v dané věci určit, zda se kolaudační rozhodnutí negativně projevilo v právní sféře žalobce. Žalobce tvrdil, že povolením užívání předmětné stavby došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, a to spatřoval v tom, že je vlastníkem nemovitostí nacházejících se pod kolaudovanou stavbou a vzhledem k tomu, že nedošlo k dohodě se stavebníkem či jiným orgánem v této věci, je mu bráněno v užívání těchto pozemků a také došlo ke znehodnocení hodnoty těchto jeho pozemků.

Právní úprava účinná v době vydání kolaudačního rozhodnutí (12. 1. 2009) byla obsažena v zákoně č. 50/1976 Sb. (starý stavební zákon) v § 76 a násl. Dokončenou stavbu, popřípadě její část schopnou samostatného užívání nebo tu část stavby, na které byla provedena změna nebo udržovací práce, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí (§ 76 odst. 1 citovaného stavebního zákona).

Právní rámec posouzení tvoří ust. § 81 a 82 stavebního zákona z roku 1976.

Vyplývá z nich, že v rámci kolaudačního řízení zkoumá příslušný správní orgán (stavební úřad), zda byla stavba provedena dle schválené dokumentace a podmínek stanovených v územním a stavebním povolení, zda splňuje technické normy a zda na ní nejsou závady bránící v užívání; jinak kolaudační rozhodnutí nevydává. Z úřední povinnosti také zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.

Okruh účastníků řízení tedy zákon stanovil právními, nikoliv skutkovými kritérii – jednoznačně, bez možnosti stavebního úřadu jej rozšiřovat. Je třeba chránit práva osob, jichž se může dotknout, pokud by stavební úřad zkolaudoval něco, co zkolaudovat neměl, což se i při zachování náležité péče může stát. Na druhé straně se tím však chrání také práva a zájmy stavebníka a dalších účastníků kolaudačního řízení, a to v tom smyslu, že by připuštění dalších osob mohlo řízení komplikovat.

Kolaudační rozhodnutí se vydává v době, kdy posuzovaná stavba nejen že byla povolena a námitky proti jejímu povolení byly vypořádány, ale již existuje a je připravena plnit svůj účel. Smyslem kolaudačního řízení a rozhodnutí je posoudit, zda stavba byla provedena ve shodě s tím, jak byla povolena, a zda je způsobilá řádně plnit svůj účel. Zjišťuje se, zda byly dodrženy podmínky stanovené v řízení územním a stavebním, tedy v řízeních

předcházejících zahájení stavby, v nichž se rozhodovalo o tom, jak bude daná stavba provedena (včetně budoucího užívání). Právě v těchto řízeních mohou uplatňovat nejrůznější námitky proti dané stavbě osoby, jejichž vlastnická či jiná práva mohou být stavbou přímo dotčena.

Pravomocným ukončením řízení územního a stavebního byla procesní práva těchto osob vyčerpána, neboť rozhodnutí, jímž se potvrzuje dodržení předem stanovených podmínek, na ně již dopad mít nemůže. Ve své judikatuře Ústavní soud ale i Nejvyšší správní soud, připouští možnost, že se stavební úřad dopustí chyby a určitý rozpor s územním či stavebním povolením nezjistí. Přesto je ale veřejný zájem na kolaudování staveb jen tehdy, jsou-li plně v souladu se stavebními předpisy, nutně korigován v zájmu právní jistoty osob, jež mají ke kolaudované stavbě bezprostřední vztah, tj. zejména vlastníků, investorů apod. (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č.j. 8 As 8/2008-37).

Na základě výše uvedeného soud konstatoval, že žalobce coby vlastník pozemku nacházející se pod kolaudovanou stavbou, byl aktivně legitimován podle § 65 odst. 1 s.r.s. k podání žaloby.

Na základě takto zjištěného stavu soud posuzoval, zda došlo k porušení práv žalobce vydáním napadeného rozhodnutí.

Rozhodnutím Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí ze dne 12. 1. 2009, č.j. MUBR 1950/2009 bylo rozhodnuto o návrhu žadatele ČR – Zemědělské vodohospodářské správy, Oblast povodí Moravy a Dyje, se sídlem Brno, ze dne 23. 9. 2002, podaného u Okresního úřadu Břeclav, referátu životního prostředí, přičemž bylo povoleno trvalé užívání stavby s názvem Závlaha Podivín – Lužice, 3. stavba. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2009, č.j. JMK 49592/2009 zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Oba správní orgány posoudily, zda stavba proběhla podle projektové dokumentace, a bylo konstatováno, že proběhla beze změn. Byly vyhodnoceny podmínky územního rozhodnutí a stavebního povolení. Stavební povolení bylo vydáno rozhodnutím ONV Břeclav, odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství ze dne 6. 3. 1978, č.j. 3495/74405/Po.

Správní orgán I. stupně projednal námitky účastníků řízení a konstatoval, že dosud není mezi žalobcem a investorem provedeno vypořádání majetkových poměrů. Nebyly uzavřeny smlouvy o nájmu ani jiné dohody. Po posouzení všech podmínek kolaudace v souladu s ust. § 81 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění aplikovaném pro danou věc, konstatoval, že stavba je provozuschopná, nejsou dány okolnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 132/1998 Sb., které by ohrožovaly veřejné zájmy a řádné a nerušené užívání stavby k určenému účelu. Proto Vodoprávní úřad povolil užívání stavby „Závlaha Podivín – Lužice, 3. stavba“ ke stanovenému účelu.

K odvolacím námitkám žalobce uvedl žalovaný, že stavební povolení nabylo právní moci a stavba byla vybudována. Úkolem správního orgánu bylo posoudit soulad s projektovou dokumentací, stavebním povolením, a to, zda stavba odpovídá technickým požadavkům a zda provedení a užívání stavby nebude kromě jiného ohrožovat veřejné zájmy.

Námitky žalobce vyhodnotil žalovaný jako relevantní v řízení o povolení stavby, nikoliv však v řízení kolaudačním. Tento závěr opřel o stanovisko veřejného ochránce práv JUDr. Otakara Motejla, který uvedl, že je bezpředmětné jakkoliv blíže rozebírat legitimitu stavby, jelikož veškeré události, které předcházely vydání stavebního povolení byly v souladu s tehdy platnými právními předpisy a odehrávaly se v období, ve kterém bylo vlastnické

právo obecně potlačováno. Vlastnické vztahy mezi žalobcem a investorem nelze v tomto řízení řešit a bude je muset žalobce vyřešit buď uzavřením dohody s investorem nebo podat žalobu v občanskoprávním řízení. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně povolil žadateli užívání stavby a námitkám žalobce nepřisvědčil. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný na podkladě podaného odvolání v úplnosti vypořádal a posoudil odvolací námitky a vzhledem k tomu, že tyto byly v podstatě totožné s námitkami podanými v kolaudačním řízení, napadené rozhodnutí potvrdil a odvolací námitky žalobce zamítl.

Soud v přezkumném řízení posoudil námitky uvedené v žalobě a po provedeném dokazování konstatoval, že žaloba důvodná není.

Žalobce uplatnil stejné důvody jako v předcházejících řízeních a soud neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s platnými předpisy. Je nutno konstatovat, že ohledně vlastnických vztahů k jeho pozemkům, které se nacházejí přímo pod kolaudovanou předmětnou stavbou nebo v její bezprostřední blízkosti, dořešeny nebyly. Soud dospěl k obdobným závěrům jako veřejný ochránce práv, tj. v době, kdy ještě žalobce nenabyl vlastnické práva k předmětným pozemkům, nebylo postupováno správně k původním vlastníkům, v tomto případě vlastnické právo svědčilo právní předchůdkyni žalobce. Tehdy správní orgány nejednaly s vlastníky pozemků, ale pouze s uživateli těchto pozemků, a tudíž také s nimi nebylo nakládáno jako s účastníky řízení. V přezkoumávané věci však s žalobcem po nabytí jeho vlastnických práv v roce 1997 už bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Námitkám uplatněným v žalobě však soud přisvědčit nemohl, a to z těchto důvodů:

Jak již judikoval NSS ve svém rozhodnutí ze dne 28. 7. 2011, č.j. 7 As 64/2011-57, stavební úřad nemůže o zamítnutí návrhu na užívání stavby rozhodnout záporně podle vlastního uvážení, ale je vázán zákonnými důvody, pro které jediné může návrhu nevyhovět. Kolaudačním rozhodnutím se povoluje užívání stavby k určenému účelu a je-li to zapotřebí, stanoví se podmínky pro její užívání (§ 82 odst. 1 starého stavebního zákona). Podle § 81 odst. 1 citovaného zákona, stavební úřad v kolaudačním řízení zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.

Co se týče kolaudačního řízení, soud neshledal pochybení žalovaného ani správního orgánu I. stupně. Vztahy vlastníků pozemků s vlastníky staveb na nich vybudovaných řeší v případě nedohody rozhodnutí občanskoprávního soudu. Krajský soud v Brně po provedeném šetření zjistil, že požadavky, resp. žalobní námitky žalobce se vztahují k těmto vlastnickým právům a vlastnickým vztahům a je nutno je řešit s investorem, a pokud nedojde k dohodě, svá práva musí uplatnit v občanskoprávním řízení. Soud nepopírá, že v průběhu celého dlouhodobého řízení týkajícího se vybudování předmětné stavby, žalobce subjektivně pociťuje křivdu. Tu ale v daném typu správního řízení nelze napravit způsobem, který žalobce zvolil. Vzhledem k situaci, která tehdy v oblasti právní úpravy stavebního řízení byla platná, pak proti povolení shora uvedené stavby vodního díla nebyly vzneseny žádné námitky (vlastníci se nevyjadřovali a uživatele námitky nevznášeli), stavební povolení nabylo právní moci a na základě pravomocného stavebního povolení byla stavba zrealizována. Stavební povolení bylo vydáno dne 6. 3. 1978, a předmětem tohoto řízení je pouze otázka dodržení zákonných podmínek pro kolaudaci dříve povolené stavby. Proto námitky a požadavky žalobce vztahující se k majetkoprávnímu vypořádání ohledně pozemků, na nichž je stavba

zrealizována, nemohou být relevantní při zkoumání podmínek pro kolaudaci stavby. Jde o námitky týkající se věci občanskoprávní povahy, k jejichž řešení je příslušný soud v řízení občanskoprávním, a do kterých není vodoprávní úřad oprávněn zasahovat.

Zpochybňování právoplatnosti rozhodnutí krajského úřadu č.j. JMK 48276/2007 ze dne 15. 5. 2007 je irelevantní, jelikož předmětné rozhodnutí bylo účastníkům odvolacího řízení doručeno do vlastních rukou, a tudíž nabylo právní moci dne 4. 6. 2007. S žalobcem bylo jednáno vždy jako s účastníkem řízení a bylo mu doručováno a pokud namítá, že rozhodnutí bylo doručeno veřejnou vyhláškou, přesahuje už tato námitka rámec daného řízení, neboť žalobce je oprávněn žalobu podat pouze v případě porušení svých práv nikoli práv ostatních účastníků řízení.

S ohledem na výše uvedené, soud žalobu posoudil jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. července 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu